

maa benytte mig af en Lignelse — et Biskælæders System, og saaledes maa det være; jeg maa kunne finde den lille sorte Prif, og jeg maa ikke trække Biskælæderet saa langt ud, at det brister; men, naar man har dette Krigsvæsens System for altfor dyre Penge, saa briste Pengene, og saa brister Systemet; thi, naar Pengene briste, saa brister Hærmagten ogsaa.

Det er den Feil, der ligger paa Bunden af vort Krigsvæsen, at det ikke kan begribe, at det som en Liniehær kun kan være en Paradehær, og at, naar det vil være en Krigsmagt, maa det være som Militis. Kun i Grændselsen af, at dette er nødvendigt, ligger Muligheden af, paa den ene Side at skaffe os et billigere Krigsvæsen og paa den anden Side at skaffe os et anderledes Udbytte, end vi nu faae af de Midler, vi anvende. Der er en dobbelt Mangel ved det nærværende System; det skaffer os ikke de Midler, vi behøve, tiltrods for den dyre Prif, og de dyre Midler, vi anvende derpaa, skaffer ikke Samfundet og Befolkningen den Udvikling i Krigsvæsenet, som burde komme et lille Folk tilgode; naar det i uheldige Aar skal kunne maale sig med et stort. Det gjælder ikke for et Land som Danmark om at skabe et vist Antal saakaldte Soldater, men om med de Midler, man anvender, at skabe et krigerisk Folk. Heri ligger vor Hovedfeil. Saalange vi ikke tør rette den, og saa længe vi ikke ville rette den, blive vi enten trykkede ned af ubillige finantsstille Fordringer — disse kunne nemlig komme til at stige hvert Aar og have den samme Berettigelse, som de nu have — eller vi ville ved en ny Krigs Udbrud komme til at staae, som vi stode 1848, da vi, tiltrods for vor hele Papiersarmee, ikke havde over 10—12,000 Mand ved Haanden. Man vil maaskee hertil sige mig: ja, men omtrent $\frac{1}{3}$ af Armeen gik bort fra os og traadte op mod os. Men jeg siger hertil: at dette skete, var netop en Følge af, at vor hele Plan og Armeefordeling ikke var heldig. Ogsaa her kan jeg beraabe mig paa tidligere Tider, ogsaa det har jeg 1842 gjort opmærksom paa. Jeg troer derfor, at vi i de Bevillinger, som vi taar gjøre, maae gaae frem med den behørig Streng-

hed — men heller ikke mere — saaledes som Udvalgets Fleertal har gjort; jeg troer, at vi vilde have Uret i at følge Minoriteten i dens Rægtelse af de 10,000 Rbd.; men jeg troer ogsaa, at vi engang maae komme til at sige: — og det maa vides, at vi engang i Tiden maae komme til at sige — nu give vi Intet, saalænge vi ikke faae en anden Form, hvorunder vort Væbningsvæsen skal træde frem. Naar den ærede Minister har sagt, at han under de nærværende Forhold ikke kan fremlægge en Plan, fordi man, naar Staten er deelt paa den Maade, som den nu er, saalænge man ikke endnu er kommen til det Fællesskab, som attraaes, ikke paa en heldig Maade kan raadslaae om en Gjenstand af den Natur, saa ligger deri, troer jeg, en dybtgaaende Misforstaaelse; thi, dersom den ærede Minister gif ind paa en Plan, der betragtede Forholdet fra den Side, saa vilde han finde en saa stor Anklang for den Hæ, at vor Tilslutning eller Modstand ikke vilde lægge nogensomhelst Bægt i den hele Bægtstaaal; den vilde tilsyneladende for hele Verden hænge i Kongens egen Haand, og Mere kan man ikke forlange. Men, naar man derimod snarere vil benytte de nærværende spredte Forhold til at paabyrde os forøgede Udgifter, saa gjør man netop det, som for nærværende Tid ikke kan og ikke bør gjøres, og hvorfor ikke? Her kommer den politiske Side af Sagen, som jeg ikke kan unddrage mig for at omtale. Vi svare for $\frac{3}{5}$ af Bevillingerne, og $\frac{2}{5}$ skal gaae derimod. Vi skulle altsaa have en Følelse af, at, naar vi bebyrdede vort Budget, kan man paa den anden Side sige: I kaste det over paa os, og det seer man vil være tilstrækkeligt til, at de kaste Skylden over paa os for den forøgede Byrde, saameget mere som man for Diebliffet er altfor tilbøielig til at kaste Skylden over paa os i denne Sag. Det er gennem denne Art Prægravation ved Bestatninger, at Spliden er kommen mellem de forskjellige Stammer, som beboe dette Land. Det skal ikke gjøres, og derfor skulle vi være forsigtigere end den Regjering, som opfordrer os til at gjøre forøgede Udgifter i denne Tid. Naar Regjeringen paa den ene Side siger: vi kunne ikke fremlægge den Plan, som maaskee skulde kunne lette Eders